

Zarzuty i główne argumenty

W ramach skargi strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2013) 1926 final z dnia 2 maja 2013 r., którą Komisja, po pierwsze, uznała za pomoc państwa rekompensaty finansowe wypłacone na rzecz Société Nationale Corse Méditerranée (zwanej dalej „SNCM”) i Compagnie Méridionale de Navigation (zwanej dalej „CNM”) z tytułu usług przewozów morskich świadczonych między Marsylią a Korsyką za lata 2007–2013 w ramach umowy świadczenia usług publicznych. Następnie Komisja uznała za zgodne z rynkiem wewnętrznym rekompensaty wypłacone na rzecz SNCM i CNM za usługi przewozowe świadczone przez cały rok (zwane dalej „usługą podstawową”), lecz stwierdziła niezgodność z rynkiem wewnętrznym rekompensat wypłaconych z tytułu usług świadczonych w szczycie sezonu, którym jest okres świąt Bożego Narodzenia, luty, okres wiosenno-jesienny lub letni (zwanych dalej „usługą dodatkową”). Wreszcie Komisja nakazała odzyskanie pomocy uznanej za niezgodną z rynkiem wewnętrznym [sprawa pomoc państwa SA.22843 2012/C (ex 2012/NN)].

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszeń prawa, błędów faktycznych i oczywistych błędów w ocenie, z uwagi na to, że Komisja niesłusznie uznała, iż usługa „dodatkowa” nie jest usługą świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym. Strona skarżąca podnosi, że Komisja zatem:

— naruszyła prawo, ograniczając szeroki zakres uznania przyznany państwom członkowskim Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przy definiowaniu ich usług publicznych;

— zastosowała błędne i niemające zastosowania w niniejszej sprawie kryterium „rzeczywistego zapotrzebowania” na usługi publiczne;

— naruszyła prawo, popełniła błąd w ustaleniach faktycznych i oczywisty błąd w ocenie, dokonując odrębnie analizy usługi „podstawowej” i usługi „dodatkowej”;

— popełniła oczywisty błąd w ocenie dotyczący braku inicjatywy sektora prywatnego w odniesieniu do usługi „dodatkowej”.

2) Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie z uwagi na to, że Komisja niesłusznie uznała, iż zawarcie umowy o świadczenie usług publicznych nie spełniło czwartego wymogu ustalonego wyrokiem Trybunału z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00 Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg, Rec. s. I-7747, mimo iż umowa ta była wynikiem przeprowadzenia otwartego w ramach otwartego i przejrzystego postępowania przetargowego.

3) Zarzut trzeci, podniesiony tytułem ewentualnym i przy założeniu, że rekompensata za usługę „dodatkową” jest pomocą państwa (quod non), dotyczący naruszenia art. 106 ust. 2 TFUE i art. 107 TFUE, zasad proporcjonalności i zakazu

bezpodstawnego wzbogacenia oraz oczywistego błędu w ocenie przy ustalaniu kwoty pomocy do odzyskania w zakresie, w jakim obliczanie kwoty pomocy do odzyskania nie uwzględnia ani rzeczywistych kosztów dodatkowych poniesionych przez SNCM z tytułu usługi „dodatkowej”, ani niedopłaty rekompensaty dotyczącej usługi „podstawowej” i jest ono w każdym razie oparte na błędnej ocenie części rekompensaty za usługę „podstawową” i części rekompensaty za usługę „dodatkową”.

4) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań w zakresie, w jakim Komisja przyjęła stanowisko sprzeczne z jej własną praktyką decyzyjną i zastosowała komunikat SIEG⁽¹⁾, który nie został wydany w dniu podpisania umowy świadczenia usług publicznych. Strona skarżąca podnosi ponadto, że czas trwania postępowania mógł uzasadniać powstanie po jej stronie uzasadnionych oczekiwań uniemożliwiających Komisji nakazanie władzom krajowym odzyskanie pomocy państwa.

5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady równego traktowania z uwagi na wprowadzenie niesprawiedliwego odmiennego traktowania SNCM i pozostałych spółek morskich.

(¹) Komunikat Komisji w sprawie stosowania reguł Unii Europejskiej w dziedzinie pomocy państwa w odniesieniu do rekompensaty z tytułu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym (Dz.U. 2012 C 8, s. 8).

Odwołanie wniesione w dniu 28 sierpnia 2013 r. przez CC od wyroku wydanego w dniu 11 lipca 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-9/12 CC przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-457/13 P)

(2013/C 325/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: CC (Bridel, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat G. Maximini)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

— uchylene wyroku wydanego w dniu 11 lipca 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej (SSP) w sprawie F-9/12 CC przeciwko Parlamentowi Europejskiemu;

- tym samym, uznanie dopuszczalności wniosku wnoszącego odwołanie o naprawienie szkody poniesionej w związku z działaniem strony przeciwnej;
- wydanie rozstrzygnięcia uwzględniającego żądania przedstawione przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami obu instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi osiem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że SSP niesłusznie nie zarządził koniecznych środków dowodowych i z tego względu dopuścił się oczywistego błędu w ocenie co do utraty przez stronę skarżącą szansy zatrudnienia w Parlamencie od czerwca 2005 r.
- 2) Zarzut drugi dotyczący błędu co do prawa i oczywistego błędu w ocenie a pomocniczo wypaczenia faktów w zakresie, w jakim SSP wywiódł, że Rada została poinformowana o istnieniu listy przydatności do pracy, na której widniało nazwisko strony skarżącej.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący błędu co do prawa, oczywistego błędu w ocenie, wypaczenia faktów, braków w uzasadnieniu oraz nieustosunkowania się do zarzutu w zakresie, w jakim SSP nie ustosunkował się do podniesionych przez stronę skarżącą zarzutów stwarzania przez Parlament przeszkód w jej zatrudnieniu przez instytucje i organy Unii, braku informacji o istnieniu listy przydatności do pracy i okoliczności, że EPSO otrzymało zezwolenie wpisania strony skarżącej do swojej bazy danych i rozpowszechnienia tej informacji.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący błędu co do prawa i wypaczenia faktów w zakresie, w jakim SSP: i) niesłusznie stwierdził, że Parlament nie miał obowiązku prawnego rozpowszechnienia listy przydatności do pracy wśród wszystkich instytucji i organów Unii, ii) nie wyciągnął konsekwencji z naruszenia zasady równego traktowania, dobrej administracji i pewności prawa oraz iii) nie dokonał analizy dokumentów.
- 5) Zarzut piąty dotyczący wypaczenia faktów i oczywistego błędu w ocenie co do informacji o przedłużeniu ważności listy przydatności do pracy, ponieważ SSP stwierdził, że Rada oraz inne instytucje i organy Unii miały wiedzę o przedłużeniu ważności listy przydatności do pracy w okresie od czerwca do sierpnia 2007 r.
- 6) Zarzut szósty dotyczący błędu co do prawa, oczywistego błędu w ocenie, wypaczenia faktów oraz niezbadania ich w zakresie, w jakim SSP stwierdził, że przedłużony okres

ważności listy przydatności do pracy wobec innych laureatów nie oznaczał nierównego traktowania w stosunku do strony skarżącej.

- 7) Zarzut siódmy dotyczący błędu co do prawa i oczywistego błędu w ocenie w zakresie, w jakim SSP nie wywiódł wniosków, jakie same się narzucały w związku ze zniszczeniem przez Parlament dokumentów dotyczących sytuacji strony skarżącej.
- 8) Zarzut ósmy dotyczący błędu co do prawa, oczywistego błędu w ocenie oraz pomocniczo wypaczenia faktów, niezarządzenia środków dowodowych i braku uzasadnienia w zakresie, w jakim SSP nie uwzględnił rzeczywistej sytuacji strony skarżącej oraz błędnego zachowania Parlamentu podczas analizy istnienia utraty szansy zatrudnienia oraz oceny poniesionej szkody.

Skarga wniesiona w dniu 28 sierpnia 2013 r. — Ranbaxy Laboratories i Ranbaxy (UK) przeciwko Komisji

(Sprawa T-460/13)

(2013/C 325/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ranbaxy Laboratories Ltd (Haryana, Indie) i Ranbaxy (UK) Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: R. Vidal, A. Penny, Solicitors, i B. Kennelly, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 4 decyzji Komisji w sprawie COMP/39.226 — Lundbeck (cytalopram) z dnia 19 czerwca 2013 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG w zakresie, w jakim dotyczy on skarżących;
- stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 4 decyzji Komisji w sprawie COMP/39.226 — Lundbeck (cytalopram) z dnia 19 czerwca 2013 r. w zakresie, w jakim Komisja nakłada w nim grzywny na skarżące lub, tytułem ewentualnym, obniżenie kwoty nałożonej grzywny oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżące.